

Onzen dorp'ling — 's Konings vriend weer —
 Vriendschap, elk op zijne wijs,
 Hij vertrok, en liet toen blijken,
 Dat hem alles overtrof.
 Neen, hij schimpte niet op rijken,

Maar dankt 't lot, dat hem eens trof.
 Hij vertelt aan vrouw en kind'ren,
 Hoe hij Hendrik heeft ontmoet.
 En zij roepen, die hem minden :
 „Heil den Vorst! die 't goede doet!”

DE JONGE AVONTURIER

DOOR

J. F. BUISMAN.

I. PAUL WORDT TEVERGEEFS GEZOCHT.

„Is Paul nog niet thuis?”

„Neen, man, 'k heb hem den heelen middag nog niet gezien.”

Onwillekeurig zagen vader en moeder beide tegelijk naar de klok en bemerkten, dat het reeds vrij laat was. Mijnheer Reiling, — zoo heette de man — fronste de wenkbrauwen.

„Daar moet een eind aan komen,” sprak hij korzelig. „'t Gaat niet, om daar heele uren achtereen weg te blijven. En hoe vaak is hem dat nu al niet gezegd. 'k Vind goed, dat hij speelt, maar hij moèt op tijd thuis wezen. 'k Zal voortaan strengere maatregelen nemen.”

Moeder zweeg, maar op haar gelaat kon men bezorgdheid lezen.

We hebben uit bovenstaand gesprek reeds kunnen merken, dat het Paultje, waarvan hier sprake was, door zijn gedrag niet altijd de tevredenheid zijner ouders wegdroeg. Ik zal u even wat meer van hem vertellen, zoodat ge hem beter zult leeren kennen.

Vroeger hadden zijn ouders in Amsterdam gewoond, waar mijnheer Reiling een drukke zaak had. Op raad van den dokter had hij die echter op moeten geven, daar hij bijna voortdurend ongesteld was. Toen had hij Amsterdam als woonplaats

verwisseld met het lieve dorpje, dat schoon gelegen was temidden van met bosch begroeide heuvels. Van stonde aan was de heer Reiling opgeknaapt en genoot sinds een volmaakte gezondheid. De dagelijksche wandelingen in de bosschen liet hij nooit na, daar 't verkeer in de frissche lucht en 't genot van 't natuurschoon hem onmisbaar waren geworden.

Juffrouw Reiling vergezelde haar man nooit op de langere wandelingen. Ze had nl. een gebrek aan den voet, dien ze bij 't gaan niet flink op kon beuren, maar eenigszins meesleepte. Om den last en de vermoeidheid, die dit veroorzaakte, zooveel mogelijk te verminderen, had ze doorgaans een paar rolletjes onder den schoen.

Paul vond het buiten heerlijk, vooral toen hij wat met de knapen uit het dorp bekend raakte. Eerst hadden deze hem eenigszins wantrouwend aangezien. 't Was ook zoo'n vreemde eend in de bijt. Hij sprak anders, hij was anders gekleed en kende hun spelletjes niet. Wel kende hij andere, waarvan ze nooit gehoord hadden en die hij hen wilde leeren; maar ze lachten er om, als hij ze ging uitleggen.

Langzamerhand echter was dit veranderd, want Paul was wezenlijk een aardige jongen. Hij was gul, hartelijk, hielp iemand graag, wist vaak allerlei grapjes te bedenken en kon zoo smakelijk vertellen van

Amsterdam en wat hij daar alzoo beleefd had, dat het niet lang duurde, of de heele dorpsjeugd voelde zich tot hem aangetrokken. Hiertoe had ook veel bijgedragen, dat hij er nooit op uit was, nummer één te willen wezen en er zich ook niets op liet voorstaan, dat hij wat meer gezien en onlervonden had dan de knapen uit het dorp, die nooit ver waren geweest. Door dit alles was Paul, zonder het te hebben gewild, juist nummer één geworden. Bij 't spelen gaf hij al gauw den toon aan en zijn invloed op de andere jongens was wezenlijk groot. 'k Zal er maar één voorbeeld van aanhalen.

In 't huis van mijnheer Reiling werd de Bijbel gelezen, en hij zelf en zijn vrouw wandelden in de vreeze des Heeren. Zoo wenschten ze ook hun kind op te voeden en wezen er Paul steeds op, wat de Heere van hem verlangde, en dat hij naar Zijn geboden zich moest gedragen. Vooral hadden vader en moeder hem liefde trachten in te boezemen voor ongelukkigen en hem ingescherpt, hoe laf het was dezulken te plagen en 't leven te verbitteren. Nu woonde er in 't dorp een man, bekend onder den naam „Gekke Toon.” Met een anderen naam werd hij nooit genoemd. 't Was een onnoozele, die geen mensch kwaad zou doen, maar zelf veel van de jongens te lijden had. Toon was bang. De kleinste jongen kon niet op hem af komen, of hij koos 't hazenpad, terwijl de vrees op zijn gezicht te lezen was. De kleine dreumissen vonden 't heel plezierig, zoo'n grooten man op de vlucht te kunnen jagen en ze lieten geen gelegenheid voorbijgaan, om dit heldenstuk te volvoeren. Ook door het aanhitsen van honden joegen ze den ongelukkige schrik aan, want voor die viervoeters, hoe klein ook, koesterde hij groote vrees.

Inderdaad had de arme man veel te lijden. De jongens schenen er nooit aan te denken, hoe de Heere daarop in toorn neerzag.

Niet lang na Pauls komst was dit alles anders geworden.

Op een keer, dat Toon 't weer erg te

kwaad had, kwam Paul er juist aan. „Hoor eens, jongens,” zei hij, „dat moeten we niet doen. 't Is flauw, om zoo'n ongelukkigen man te plagen,” en meteen ging hij naar den onnoozele en stak hem zijn hand toe.

„Zoo, Toon,” begon hij, „hoe gaat het met je?”

Toon wist niet, hoe hij 't had. Hij kon zich niet begrijpen, hoe een van die bengels, die hij altijd als zijn aartsvijanden beschouwd had, zoo maar gewoonweg een praatje met hem aanknoopte. Eerst zag hij Paul wantrouwend aan, alsof hij een of andere streek vermoedde, maar toen de knaap 't gesprek nog wat gaande hield en zei, dat hij hem voortaan helpen zou, als iemand hem kwaad wilde doen, kon men aan 't gezicht van den onnoozele zien, hoe goed hem dit aanstond. Hij was er bijzonder mee vereerd, dat iemand zoo met hem sprak.

't Voorbeeld van Paul had aanstekelijk gewerkt. Na korten tijd stelde iedere jongen er een eer in, zoo'n soort beschermer te spelen over „Gekke Toon”, evenals ze 't vroeger heel heldhaftig hadden gevonden, hem op de vlucht te drijven. Toon voer er wel bij. Nu durfde hij zich wel in de nabijheid der jongens ophouden en naar hun spel kijken. Er aan deel nemen deed hij natuurlijk niet, maar aan zijn levendige gebaren was het wel te zien, hoezeer hij er belang in stelde.

Zoo onnoozel was Toon niet, of hij begreep heel goed, aan wien hij dien gunstigen ommekeer te danken had en de knaap had voorgoed een plaats gekregen in zijn hart.

Paul bezat dus, zooals we gezien hebben, veel goede eigenschappen, maar uit 't begin van ons verhaal bleek ons reeds, dat ook hij zijn gebreken had. We zullen in den loop van ons verhaaltje daar wel meer van merken. Keeren we thans tot 't begin daarvan terug.

't Was niet voor de eerste maal, dat Paul zoolang uitbleef. Als hij eenmaal aan 't spelen was, vergat hij den tijd geheel. Hoe

stellig hij ook beloofd had op 't door vader genoemde uur terug te zijn, hoe vast hij zich ook voorgenomen had, die belofte te houden, 't spel nam doorgaans zoozeer al zijn aandacht in beslag, dat hij dikwijls in eens tot zijn schrik bemerkte, hoe hij al lang thuis had moeten wezen. Dan vloog hij weg, maar kon door die haast niet meer ontkomen aan de straf, die hij verdiend had. En op 't punt van gehoorzaamheid was vader zeer streng.

De heer Reiling was juist van zijn gewone wandeling teruggekeerd. Toen hij hoorde dat zijn zoontje nog niet thuis was,

want 't was Woensdagmiddag en, daar er dan geen school was, was Paul al vroeg de deur uitgegaan.

Na een half uurtje kwam mijnheer Reiling terug. Men kon 't wel aan zijn gezicht zien, dat er iets niet in den haak was.

„Ik kan hem nergens vinden,” sprak hij, „en de menschen in 't dorp hebben hem ook niet gezien. De jongens hadden 't al vreemd gevonden, dat hij niet was gekomen om te spelen.”

Moeder verbleekte. Beide stonden een oogenblik peinzend, als overlegden ze, wat te doen.

Zij zelf ging als gids voorop.

zette hij den hoed weer op, dien hij reeds had afgezet.

„Wat wilt ge, man?” vroeg zijn vrouw.

„k Zal even 't dorp inloopen, om Paul te halen” was 't antwoord.

„Och, hij zal er wel zoo wezen”, meende moeder, maar ze was toch blij, dat haar man ging, want in haar hart was ze niet heel gerust. 't Duurde wel wat erg lang,

„We zullen moeten zoeken,” sprak vader eindelijk, „maar waar?” De bosschen zijn zoo uitgebreid, dat het een onbegonnen werk is, die te doorkruisen. En toch is dat het beste. Was hij een anderen kant uitgegaan, dan had de een of ander hem moeten zien.”

't Duurde niet lang, of er kwamen al menschen uit het dorp, om eens te hooren

of Paul er al weer was, want ieder hield van den vroolijken, vriendelijken knaap. Toen ze hoorden, dat de heer Reiling plan had om te gaan zoeken, boden ze dadelijk hun hulp aan en dit werd natuurlijk niet geweigerd. En wie denkt ge, dat het eerst gereed was om mee te gaan? Gekke Toon.

Inmiddels had het bericht, dat Paul zoek was, zich door 't heele dorp verspreid en steeds meer kwamen er menschen om te vragen en hun hulp aan te bieden. De dagen waren nog wel zeer lang, maar men begreep, dat men ook van het daglicht moest gebruik maken, wilde men den meesten kans hebben om den verlorene te vinden. Zoo spoedig mogelijk ging men dus op weg. Vrouwen, die om meel naar den winkel waren geweest en even waren komen aanloopen om eens te hooren, gunden zich geen tijd om het vaatje thuis te brengen, maar voegden zich bij de overigen om mede het bosch in te gaan. De landbouwers, die van hun akkers terugkwamen en van 't geval hoorden, gingen eveneens onverzocht mede, hun werktuigen nog op den schouder.

Men verdeelde zich in groepjes van twee of drie, sprak een teeken af, dat gegeven zou worden, ingeval iemand den knaap vond, en begon in verschillende richtingen het onderzoek.

Ook juffrouw Reiling, hoe zwaar haar het gaan ook viel, wilde met alle geweld mée 't bosch in. Ze zou toch in huis rust noch duur hebben, zooals ze zei.

Juist toen men op weg ging, kwam er een meisje, dat dien middag in een gedeelte van 't woud sparappels had verzameld, die zij gewoon was langs de huizen te verkopen, om 's winters als brandstof te dienen. Ze vertelde, in de verte een knaap te hebben gezien, die, wat uiterlijk voorkomen betref, de vermiste wel zou hebben kunnen wezen. Of hij 't werkelijk geweest was, kon ze niet zeggen, want de afstand was te groot om iemand goed te kunnen onderscheiden. Men besloot, dus eerst in die richting te gaan. 't Meisje leidde hen over een

bruggetje, waar een beekje onder door liep. Zij zelf ging als gids voorop. Daarop volgden mijnheer en juffrouw Reiling en onmiddellijk daarachter „Gekke Toon,” alsof hij, na de ouders, de meeste aanspraak op Paul had. Nog een paar volgden, terwijl de overigen een anderen kant opgingen. De aanwijzing bleek van geen waarde te zijn, want er werd niets ontdekt, dat op het spoor had kunnen brengen.

Nu begon men zich meer te verspreiden. Men riep, maar geen stem antwoordde. Men zocht in kuilen, in dicht struikgewas, in greppels, overal, waar men maar dacht, dat de knaap zou kunnen schuilen, alles vruchteloos.

De ijverigste van allen was wel Toon. Nu eens zag men hem hier, dan weer daar. Zijn oog boorde door 't struikgewas, en telkens riep hij luide den naam van den verlorene. Hij rende naar een bepaald punt, om dat te onderzoeken, om even later weer stil te staan en te luisteren, of hij niet een of ander geluid vernam.

't Was wel midden in den zomer, maar ook aan den langsten dag komt een eind en de avond viel eindelijk in. De angst der ouders nam steeds toe. Daar men de pogingen nog niet wilde opgeven, voorzagen velen zich van lantaarns, om, hiermee gewapend, opnieuw 't bosch in te gaan, maar na uren zoekens was men toch eindelijk genoodzaakt, te gaan gelooven, dat er geen Paul was en hij zeker elders moest worden gezocht. Maar waar? Ieder haalde op die vraag de schouders op, en zoo was men, hoe graag men nog iets gedaan had, gedwongen, eindelijk troosteloos huiswaarts te keeren.

De toestand der ouders te schetsen is onmogelijk. Wat was dat een verschrikkelijke nacht voor hen. Van slapen was natuurlijk geen sprake. Men dacht er zelfs niet aan, zich naar bed te begeven. Allerlei verschrikkende gedachten spookten vader en moeder door 't hoofd. Waar was hun kind? Leefde hij nog of was hij dood? Wat hield hem uit hun woning terug? En radeloos wrongen, ze de handen waar nie-

mand hun 't antwoord kon geven op deze pijnlijke vragen.

En dan weer smeekten ze den Heere, Dien ze beiden kenden en liefhadden, dat Hij hun kind toch mocht bewaren en weer veilig bij hen brengen. Ze baden Hem, hen toch niet zoo zwaar te beproeven, dat ze dat kind voor altijd moesten missen. Kort ten tijd gaf zoo'n gebed eenige kalmte,

maar dan stak de onrust en radeloosheid opnieuw 't hoofd op, tot ze ten laatste dof wanhopig met slappe handen en starend oog neerzaten, als zagen ze niets voor zich dan een dorre woestijn.

Waar was Paul?

Wat was er van hem geworden?

(Slot volgt.)

DE WEG NAAR DEN TROON

(Uit het Engelsch.)

DOOR J. F. BUISMAN.

(Vervolg en slot van bladz. 214.)

Goed gesproken, Katharina, en van dit oogenblik af behoort ge aan mij."

„Maar," zei de bevelhebber.

„Ik begrijp wat ge wilt zeggen, generaal," viel de andere haastig in de rede, „maar gij weet, ik doe niet op dezelfde wijze als alle andere menschen. Dit jonge meisje bevalt me. Ze is moedig en opgeruimd en haar humeur is ongetwijfeld zacht en gelijkmatig. Ik wed, dat ze in de toekomst toonen zal, verstandig genoeg te zijn, om zich als mijn vrouw op haar plaats te gevoelen. 't Is een besloten zaak: ze wordt mijn vrouw. Zet neer die bak, Katharina; leg af dat voorschoot; van nu af zult ge niemand dienen dan uw echtgenoot."

De soldaat stond op van de tafel, en terwijl hij Katharina wenkte hem te volgen, verliet hij de tent.

„Weet ge, wie ik ben, Katharina?" zei hij, terwijl zij voortwandelden.

„Nee, maar gij zeydet, dat ge mij tot

uw echtgenoot wenschet te hebben."

„Dat is waar, maar, weet ge welken rang ik bekleed in het leger?"

„Dat is me onverschillig," sprak Katharina, „ge kunt toch niet denken, dat ik trotsch ben? Waar zou ik trotsch op zijn, een meisje zonder familie en zonder naam?"

„Juist zoo, kleine. Ge zijt dus tevreden, uw lot aan het mijne te verbinden?" sprak de krijgsman, terwijl hij de hand van 't meisje in de zijne nam.

„Ja," hernam Katharina beslist, „want ge schijnt me een eerlijk man te zijn. En ik houd van u, omdat ge zoo goed zijt geweest voor mij, een arm meisje als ik ben."

„Het spijt u dus niet, dat ik niets anders ben dan een eenvoudig soldaat?"

„Maar wat zou ik meer kunnen verlangen? Ik ben reeds zeer gelukkig, dat ge me vergunnen wilt, u te volgen en u nooit weer te verlaten."

De krijgsman bleef staan voor een tent, die zich onderscheidde van de andere door haar meerdere hoogte. „Dit is de tent van den Czaar," zeide hij, „blijf hier even. 't Is behoorlijk en mijn plicht, hem verlof te vragen, om met u in 't huwelijk te mogen treden."

DE JONGE AVONTURIER

DOOR

J. F. BUISMAN.

II. WAAR HIJ WAS EN HOE MEN HEM VOND.

(Vervolg en slot van bladz. 234).

Waar was Paul gebleven?

De knaap was een groot liefhebber van lezen. Elk verhaal, dat hij machtig kon worden, verslond hij als 't ware. Maar vader onderzocht altijd goed, wat Paul las, omdat hij wel wist, dat lang niet alle boeken voor kinderen geschikt zijn, en vooral niet voor Paul, die zich altijd verbazend liet meeslepen, door 't geen hij las. Ook had hij doorgaans een boek zoo gauw uit, dat vaders voorraad ten laatste niet groot genoeg bleek te zijn, om voortdurend in de behoefte te voorzien. Dan zorgden de ouders wel, dat onze vriend zich niet behoefde te vervelen, maar lezen ging toch bij hem boven teekenen of een of ander knutselwerkje. Hij begon dus boeken te leenen van zijn schoolmakers, die dit graag deden, omdat ze veel van hem hielden. Uit vrees, dat zijn vader hem soms een of ander boek mocht verbieden te lezen, was hij maar zoo vrij, om ze niet te laten zien. Op een verborgen plaatsje bewaarde hij ze, en in zijn eentje ging hij ze dan lezen.

Eens ontving hij zoo van een vriendje een boek, dat hem verbazend boeide. 't Was 't verhaal van een ouderloozen knaap, die, door zijn baas voortdurend geplaagd en mishandeld, eindelijk besloot, weg te loopen. Dit deed hij. In een onzer groote havensteden gekomen, verborg hij zich aan boord van een koopvaardijship en kwam eerst te voorschijn, toen 't vaartuig in volle zee

was en de kapitein hem dus onmogelijk kon terug sturen. De lotgevallen van dien knaap waren verder zeer boeiend beschreven. Zijn ontmoetingen in verschillende landen, wat hij daar al zoo gezien had, hoe hij zelfs gevechten had bijgewoond met onbeschaafde menschen en wilde dieren, dat alles las en herlas Paul met de grootste belangstelling. Zoo iets scheen hem al verbazend mooi toe. Zoo'n leventje was nog wat anders als dat bij vader en moeder, waar de eene dag altijd precies op den anderen leek. De begeerte daarnaar werd zoo sterk, dat hij inderdaad besloot het voorbeeld van den held uit dat mooie boek te volgen. Waarom niet? Als hij maar eenmaal op een schip was, zou hij wel zoo goed zijn best doen, dat de kapitein tevreden over hem zou zijn.

Paul dacht er niet aan, hoe 't met hem heel iets anders was, als met den armen knaap uit het boek. Hoe hij een paar ouders had, die hem lief hadden en alles deden, wat ze konden, om 't hem aangenaam te maken. Hij dacht er ook niet aan, hoe bedroefd ze zouden wezen, als hij weg was en hoe slecht en zondig 't van hem was, hun liefde met zulk een ondankbaarheid te beantwoorden. Dit alles kwam niet bij hem op, evenmin als hij er vroeger bij stil gestaan had, dat het al heel niet goed van hem was geweest, buiten zijn ouders om die boeken te lezen, en dat een kind nooit iets moet doen, dat hij zijn vader en moeder niet durft te zeggen.

Toen hij eenmaal zijn plan opgevat had, besloot hij, 't ook maar zoo gauw mogelijk

uit te voeren. Hiertoe waren echter eenige voorbereidende maatregelen noodig. Hij berekende, wel een paar dagen onder weg te zullen zijn, voor hij Amsterdam kon bereiken, want deze stad zou 't doel van zijn reis zijn. Daar zou hij wel een schip vinden. Nu moest hij eerst zorgen, dat hij gedurende dien tijd wat te eten had. Hij begon dus, met het opsparen van eenige boterhammen. Elken keer lei hij er één weg. Een oude tasch, voor 't bergen zijner boeken bestemd, maar sinds eenigen tijd afgedankt, was een geschikte bewaarplaats.

Ten tweede sneed hij uit het bosch een stevigen stok, die dienen kon tot steun, maar ook als verdedigingsmiddel bij mogelijke onaangename ontmoetingen, want onze held leefde zoozeer in zijn boek, dat hij ook inderdaad meende, zoodra hij 't ouderlijk huis verlaten had, allerlei vreemdsoortige ontmoetingen te zullen hebben.

De meeste zorg veroorzaakte hem nog de vraag, hoe hij den nacht zou doorbrengen. Slapen op den grond? Dat leek hem niet erg aantrekkelijk. Maar wat dan? Hij kon toch niet een soort tent opslaan en die overdag meedragen? Daar kreeg hij opeens een prachtigen inval. Hij sloop naar boven, zette een stoel bij een kast en haalde na eenig zoeken een net te voorschijn, dat, toen hij 't uitspreidde, een soort hangmat bleek te zijn. Eenige oogenblikken bleef hij peinzend naar 't voorwerp zien. 't Herinnerde hem op eens heel levendig aan, wat er een paar jaar geleden was gebeurd.

't Was ook midden in den zomer, toen hij ernstig ziek was geworden en er zelfs een tijd was geweest, dat de dokter alle hoop had opgegeven en zijn ouders er op had voorbereid, dat ze elk oogenblik den dood konden verwachten. Tot aller verbazing had God hem nog weer opgericht. Wat waren dat aangename dagen geweest, toen hij weer aan de beterende hand was en zich elken dag voelde aansterken. De dokter zei, dat hij de buitenlucht moest hebben en toen had vader het bedacht. Achter het huis, geheel in de schaduw, was de hangmat bevestigd aan de takken der

boomen. Wat lag het daar heerlijk in! Met zijn hoofd in 't kussen lag hij te kijken naar de zich bewegende blaadjes, naar de bloemen, de boomen, de zon, de vogels, tot hij van vermoeidheid in slaap viel. Alle menschen uit 't dorp lieten naar hem vragen of kwamen zelf kijken en brachten versnaperingen.

Bij de gedachte aan dit alles kwam er een traan in zijn oog en bij 't herdenken aan al die liefde begon hij toch heel eventjes te begrijpen, dat het slecht was, wat hij nu op 't punt stond te doen, maar 't was voor een korten tijd. Hij veegde den traan weg en stak het net in zijn zak, tegelijk met een paar stukken touw.

Nadat al deze maatregelen genomen waren, besloot Paul ook maar zoo spoedig mogelijk tot daden over te gaan. Hij oordeelde, dat een Woensdagnamiddag de beste gelegenheid bood. Hij kon dan, daar er geen school was, al vroeg gaan en zou niet zoo spoedig worden gemist.

't Was op denzelfden Woensdag, waarvan we straks spraken, dat Paul stilletjes de deur uitsloop en 't bosch inliep. Hij had ook den weg door 't dorp kunnen kiezen, maar dan zou men hem zien en gemakkelijker op 't spoor komen. Bovendien won hij zodoende nog een heel eind uit, want de groote weg, dien hij volgen moest, liep over de naburige stad en dan in een groote bocht achter de bosschen om, zoodat hij daar toch weer uit moest komen. Hij wist, dat hij ruim twee uren door 't woud moest afleggen, eer hij dien weg bereiken zou.

't Ging alles naar wensch, zoolang hij op bekend gebied was, maar toen hij verder kwam, moest hij goed uit zijn oogen zien om de juiste richting te houden. Al die paden liepen zoo door elkander, dat men lichtelijk 't spoor bijster kon worden. Een paar maal zelfs stond hij reeds in twijfel, in welke richting 't dorp lag, dat hij had ontvlucht. Dan beklom hij een hoogte — 't terrein was heuvelachtig, zooals we weten — en kon van daar het torenspitsje zien, waardoor hij wist, dat hij juist den anderen kant uit moest.

Zoo liep hij een paar uur achtereen voort. Naar zijn berekening moest hij al haast bij den grooten weg zijn, en toch merkte hij er nog niets van. Hij liep nog een kwartier, een half uur — geen weg liet zich zien. Weer beklom hij een heuvel — het torenspitsje was verdwenen. Hij was dus toch nog altijd in de goede richting. Toen zich toch de verwachte weg nog maar niet vertoonde, begon hij ongeduldig te worden, voor 't eerst. En nu bespeurde hij ook in eens, dat hij moe werd. Toch liep hij verder, want nu kwam er de vrees bij, dat men hem thuis al zou gemist hebben en onderweg was om hem te zoeken. En hij zou niet graag willen, dat men hem vond. Zoo dwaalde hij dus al verder en verder.

Bij de vermoeidheid, die steeds grooter werd, voegde zich een tweede kwelgeest: de dorst. Wat ben ik ook dom geweest, dacht hij, om geen water mee te nemen, en hij zag nu nog meer uit naar een verfrissende beek, waar hij zich verkwikken kon, dan naar den grooten weg, die hem naar zijn doel moest voeren.

De streek gaf oorsprong aan verscheidene beken en nauwelijks — 't had lang geduurd — zag hij 't heldere water vloeien of hij strekte zich er bij neer en deed zich te goed. Hij zou meteen even rusten. Maar toen hij een poosje gezeten had, zag hij er zoo tegen op, weer op nieuw zich op marsch te begeven, dat hij besloot, te midden van een dicht boschje zijn hangmat maar aan de boomen te bevestigen en te gaan slapen. Hij was nu wel zoo ver, dat hij tamelijk veilig was.

Zoo gedacht, zoo gedaan. 't Net werd opgehangen, een hoop bladeren verzameld, daarover de zakdoek uitgespreid en — daar lag hij. Hè, wat was dat heerlijk. Nu nog een boterham gegeten en dan kon hij gerust den nacht afwachten. Toen hij zijn avondgebed zou doen — hij vergat dithier

gelukkig niet — was het hem, alsof hij 't haast niet durfde uitspreken. Hij had een gevoel, alsof God met een toornig oog op hem neerzag en tevens met medelijden.

De vermoeidheid deed hem spoediger in slaap vallen dan men verwacht zou hebben en hij hoorde niets van 't geroep in de verte.

Op eens werd hij met een schrik wakker, en zat rechtop. Hij had onrustig gedroomd over wilden, waartegen hij vechten moest. En als hij zich wilde bewegen, kon hij geen voet verzetten. Nog onder den indruk van zijn droom, zag hij om zich heen. Hier en daar zag hij een licht flikkeren en hoorde hij luide stemmen. Men riep hem bij zijn naam. Hè, wat leek dat akelig. Die duisternis en daarin die zwevende lichten. En hij zelf daar in den nacht hangende onder de takken! Hij had een oogenblik, dat hij wenschte, dat men

. . . „tot hij van vermoeidheid in slaap viel.”

hem vinden zou, want hij begreep, dat men hem zocht. Zou hij naar hun toelopen? Maar dat zou immers flauw zijn voor zoo'n jongen. Eenmaal in Amsterdam zou alle leed vergeten zijn.

't Geroep stierf weg, de lichten verdwenen, maar van slapen kwam niet meer en toen de dag aanbrak, was Paul nog wel niet uitgerust, maar besloot hij toch maar, om verder te gaan.

Onze vriend was nog geen uur onder weg, of zijn voeten begonnen hem pijn te doen. 't Werd zoó erg, dat hij zijn kou-

sen uittrok, om naar de oorzaak te zien. Hij had een paar blaren geloopt en deze waren opengegaan. Nu werd het er niet beter op. Toch hield hij zich kloek en bleef niet staan.

We zullen hem niet overal volgen, maar vinden hem 's avonds terug, uitgeput en moedeloos, terwijl hij niet het minste denkbeeld had, waar hij zich bevond. Huis noch hut vertoonde zich aan zijn oog, maar 't was ook te donker, om goed te kunnen onderscheiden. En toen de duisternis volkomen was, voelde hij zich zóó eenzaam en verlaten, dat de tranen hem in de oogen sprongen. Hij dacht aan zijn ouders. Wat zouden zij nu doen? Zeker treuren over hem en naar hem verlangen. Hij hing met een bedroefd hart zijn slaapplaats aan de boomen en — dacht aan zijn heerlijk zacht bed bij vader en moeder. O, als hij nu dicht bij huis was geweest, misschien was hij er wel heen geloopt, maar och, hoe ver was hij er af! Hij bad, inniger dan den vorigen avond, of God hem wilde bewaren.

Wat deden al zijn leden vreeselijk pijn. En zijn voeten, die geheel open waren. Zeker, hij voelde zich zoo naar, dat hij morgen wel niet uitgerust zou wezen. En toch moest hij dan verder. Hoe lang zou hij nog in dat nare bosch moeten wezen, waar nooit een eind aan scheen te komen? Hij zag zoo tegen dien morgen aan, dat hij in snikken uitbarstte en . . . weer vouwde hij zijn handen en bad, of de Heere hem maar weer thuis wilde brengen.

In den slaap bleef hem 't pijnlijk gevoel in zijn leden nog bij.

Hoe lang hij had geslapen, wist hij niet, maar op eens werd hij wakker door een hevigen schok. Hij zag om zich heen en bemerkte tot zijn verbazing, dat hij op den grond lag. Boven hem zweefde zijn hangmat, waarvan 't eene eind losgelaten had. Op 't zelfde oogenblik, dat hij zich op den grond zag liggen, ontwaarde hij een smartelijke pijn in zijn linkerbeen. Hij trachtte zich op te richten, maar zeeg dadelijk in elkander: op een boomstronk had hij zijn been gebroken.

Pijn en wanhoop overmeesterden hem nu geheel. Zou hij hier dan, waar nooit een mensch scheen te komen, moeten sterven? Verschrikkelijk was die gedachte. En nu begon hij, in zijn pijn den Heere vurig aan te roepen, om hem toch te hulp te komen. Ook bad hij om vergeving over zijn zonde, want nu eerst begon hij in te zien, wat hij gedaan had.

Onwillekeurig sloeg hij de oogen om zich heen, om uit te zien naar hulp. Maar wat was dat? Waar was hij? Dit was immers een bekende plaats! Daar was de schaapskooi, die hij zoo dikwijls gezien had en daar . . . Op dat oogenblik werd de pijn zoo hevig, dat de knaap bewusteloos werd.

Ook de volgende dag was doorgebracht met zoeken, maar nu in een heel ander gedeelte van 't bosch. Ten laatste had men den moed opgegeven. De politie werd met de zaak in kennis gesteld en overal bericht heen gezonden, met verzoek om opsporing. Met een onbeschrijflijk gevoel van smart zochten mijnheer en juffrouw Reiling dien avond hun legerstede op.

Den volgenden ochtend, toen de dauw nog op 't veld lag, zag men een man zich spoeden naar 't bosch. 't Was Gekke Toon. Hij had het in zijn bed niet uit kunnen houden. Den heelen nacht had hij aan Paul gedacht, zijn jongen vriend, die zoo goed voor hem was geweest. Zoeken wou hij! Zoeken, tot hij er bij neerviel. 't Heele bosch zou hij doorkruisen. Als Paul er in zat, zou hij er hem uithalen. En de arme onnoozele, in wiens hart door vriendelijkheid alleen zulk een groote liefde gewekt was, was onvermoeid en zijn moed scheen door geen teleurstelling te kunnen worden uitgedoofd.

God bestierde zijn gangen.

Op eens uit hij een schellen kreet, loopt vlug als een pijl uit den boog voort en — eenige oogenblikken later knielt hij neer bij den bewusteloozen Paul. Menschen als Toon kunnen in sommige omstandigheden handelen op een wijze, zoo verstandig, dat men die niet van hen verwacht zou heb-

ben. Hij zag 't gebroken net en begreep in een oogenblik, wat er gebeurd was. Lang nadenken deed hij ook niet, maar pakte den knaap op en droeg hem op zijn armen weg. Hoewel hij maar tenger was, scheen de last licht voor hem te zijn. Geen oogenblik vertraagde hij zijn tred, of bleef hij stilstaan om te rusten en — na een kwartier legde de gelukkige man met van vreugde stralende oogen hun bewusteloos, maar nog levend kind in de armen der ouders. „Ik heb hem! Ik heb hem!” had hij al in de verte geroepen.

Door goede behandeling kwam Paul al spoedig weer bij. 't Been werd gezet, en

dit gelukte goed. Toen alles in verband was en hij zich wat verkwikt had, moest hij vertellen. Met schaamte en onder tranen deed hij het. Vader en moeder deden hem geen verwijtingen. Ze vonden, dat de les al hard genoeg geweest was.

Na 't verhaal knielden de ouders neer en dankten God innig, en loofden Hem, dat Hij Paul zóo wonderlijk had doen dwalen, dat hij na anderhalven dag zwerfens, zoo dicht bij 't ouderlijk huis was teruggekomen.

Toen Paul na een week of zes weer voor 't eerst loopen kon, was zijn eerste bezoek bij den goeden Toon, die elken dag naar hem was komen kijken.

EEN VERLOREN STAD

DOOR

S. STEENSMA.

Als ge de kaart van Italie voor u neemt en ge zoekt daarop de stad Napels op, dan vindt ge in de nabijheid den berg Vesuvius. Dit is een vuurspuwende berg of vulkaan. Vreeslijk heeft hij zijn vernielenden kracht geopenbaard in het jaar 79 na de geboorte van onzen Heere Jezus Christus.

Aan den voet van dien berg lagen bij het begin onzer jaartelling twee steden, waarvan de eene Pompeji heette. Tal van aanzienlijke bewoners uit Rome hadden er hun buitenverblijven en villa's, en vele staatslieden kwamen er in den zomer uitrusten van de drukten en beslommeringen van de regeeringszaken. Het was een schoone stad, waar alle woningen kleine paleizen en elk paleis een tempel was. Aan de buitenzijde waren ze beschilderd met prachtige muurschilderingen, en schitterden ze met alle kleuren van den regenboog. Op de

hoeken der straten vond men bekoorlijke fonteinen, en als iemand op de banken, die er naast stonden, ging zitten om zich te verkoelen, had hij een heerlijk vergezicht over de Middellandsche Zee. Bij mooi weer bewogen zich verbazende massa's menschen langs de straten; sommigen wandelden in vorstelijke kleeding van purper en andere kostbare stoffen heen en weer, terwijl slaven af en aan liepen met kostbare vazen op hun hoofd; anderen zaten op marmeren banken, voor de zon beschut door gespannen gordijnen met tafels voor zich, die met wijn, vruchten en bloemen bedekt waren.

Als men een huis binnentrad, kwam men eerst in een vestibule of breede gang, versierd met rijen pilaren, en daarna in de prachtige atrium of ontvangkamer. In het midden vond men een vijver, waarin het water stroomde door eene opening in het dak. Langs de wanden stonden de afgodsbeelden, die de schatten en kostbaarheden van den eigenaar bewaren moesten. Van de overige kamers, die allen even prachtig waren; van de tuinen met fonteinen en